Έχω δυό φίλους. Άγνωστοι μεταξύ τους. Το μικρό όνομα του ενός είναι Πέτρος. Το επώ νυμο του άλλου, Πετράκης. Τους ξέρω από τον προηγούμενο αιώ να. Κοινό τους χαρακτηριστικό οι βαθιές γνώ σεις τους για το αυτοκίνητο.

Ο πρώτος από ερασιτεχνική μεν επαφή αλλά με πλούσιο μηχανολογικό βάθρο και πολλές παραστάσεις, ο δεύτερος καθαρά επαγγελματικά. Άλλο τους, κοινό στοιχείο, εσχάτως αποκτηθέν, αποκύημα της ύφεσης υποθέτω, η αγάπη τους για το coasting.
Μάλιστα.

Το αντιμετωπίζουν δε, ενίοτε, ως σπορ. Περηφανεύονται για το πόσο λίγο καύσιμο καίει ο ένας να κατέβει στο Σαλάντι, όπου έχει κάποιες δουλειές, και ο άλλος πόσο οικονομικά ανέβηκε στα Γρεβενά όπου έχει άλλες δουλειές. Όχι μόνο περηφανεύονται αλλά μοχθούν κιόλας για αυτό κάνοντας πλάνα και στρατηγικές. Μάλιστα. Μέχρι που πριν 10τόσες μέρες, Σαββατάκι ήταν, οδηγούσα μια 418 d, δίπλα μου καθόταν ο Πέτρος, πίσω ο άμαχος ο πληθυσμός. Κατεβαίναμε στην Αρκαδία στη Κεφαλόβρυση, πρώην Ρίπεσι, βόλτα και ευχαρίστηση, οπότε ακούω από τον διπλανό.
-□□□ *Μπράβο καλύτερος από μένα έγινες,*
Για να ακολουθήσει μια περιγραφή με τα στοιχεία κατανάλωσης, που διάβαζε από τις ενδείξεις της οθόνης. Το συζητήσαμε λίγο, δεν έδωσα πολύ σημασία, άλλα μου έκατσε κάπως βαρύ.

Το τελικό πικρό χάδι της αλήθειας όμως, ήρθε μόλις προχθές όταν κοιτώντας το ψηφιακό καντράν της 530i στο πρόγραμμα ecopro, ένιωσα ένα είδος μεγάλης ικανοποίησης. Πενήντα κόμμα, επτά χιλιόμετρα είχα καλύψει σε σύνολο εξακοσίων δέκα και για ένα χρονικό διάστημα σχεδόν έντεκα λεπτών όπου ο δίλιτρος twin turbo δεν είχε κάψει σταγόνα βενζίνης. Στο διάστημα αυτό βέβαια παραλίγο να χάσω μια φουρκέτα στη Δεσφίνα γιατί χάζευα τα όργανα και ένα φανάρι στην Πεντέλης για τον ίδιο λόγο.

Έριξα και μια ματιά στην αυτονομία, είχα άλλα 247 χιλιόμετρα. Είχα λόγους και εγώ να είμαι περήφανος Ήταν η στιγμή της συνειδητοποίησης. Είχα και εγώ προσβληθεί. Ονόμασα την ασθένεια Πετρίτιδα προς τιμήν των πρωτοπόρων και η διάγνωση ήταν ότι έπασχα από οξεία Πετρίτιδα.

Η αλήθεια είναι υπάρχουν και κάποιες στιγμές, που είμαι υγιής, δηλαδή κάνω αταξίες και οι εμπρός τροχοί, κοιτούν ανάποδα από εκεί που θάπρεπε. Έτσι σαν μικρές φωτεινές παρενθέσεις ενός νεανικού και άμυαλου παρελθόντος στο ψηφιοκρατούμενο σήμερα. Ακόμα και με μια 4άρα d, όρα εικόνα. Ως γνωστόν, πρώτα φεύγει η ψυχή και μετά το χούι, όπως καθομολογεί και η λαϊκή παρατηρητικότητα.

Εξαιρέσεις μόνον, σε μια πραγματικότητα, όπου σχεδιάζεις πως θα περάσεις τον προπορευόμενο, χωρίς να κάψεις έξτρα καύσιμο ή που θα αφήσεις το γκάζι ώστε να ρολάρει μέχρι τη διασταύρωση, μέχρι το φανάρι ώστε να μην καίει. Και να βλέπεις τα διανυθέντα χιλιόμετρα που έκαμε χωρίς καύσιμο και να περηφανεύεσαι.

Καραμπινάτη περίπτωση: Οξεία Πετρίτιδα. Είμαι φορέας.